

Martin Glerup (S):

En stor tænker har sagt: Det er mærkværdigt, at det kræver så store anstrengelser at overbevise menneskeheden om dens egen overlevelse, og det er sådan set en relevant bemærkning i klimadebatten. Klimaet er under forandring, fordi der slipper alt for meget kuldioxid og metan ud i atmosfæren, og det er jo en af de største trusler mod det globale miljø. Vi spiller hasard med verdens klimaforhold. Er tegnene ved at vise sig? Der er voldsom tørke i Australien og Sydøstasien, voldsomme regnskyl i Sydamerika og Nordafrika.

I 1994 trådte den globale klimakonvention i kraft. Dermed fik vi de formelle rammer for en begrænsning af det globale udslip af drivhusgasser. Uden en sådan begrænsning vil vi i de kommende generationer blive vidne til flere menneskeskabte klimaforandringer. De industrialiserede landes forpligtelse til stabilisering af deres emissioner på 1990-niveau i år 2000 er i sig selv utilstrækkelig. Derfor er det helt og aldeles uacceptabelt, at verdensmesteren i CO₂-udledning, USA, nu spiller ud med, at den stabilisering først skal finde sted i år 2012.

Derfor er Kyotodrøftelserne i næste måned af så afgørende vigtighed. Vil det lykkes at komme nærmere til en bæredygtig udvikling, eller skal vi leve i angst og bæven for de næste udslag af en klode i klimamæssig ubalance? Vil usikkerheden om, hvordan og hvornår drivhuseffekten vil påvirke verden, blive brugt som en undskyldning for uansvarlig passivitet? Er de senere års ustabile klimaforhold blot udtryk for naturlige udsving, eller er vi på vej mod en ny istid eller til et liv i drivhuse?

FN's klimapanel kom i foråret 1996 med følgende konklusion: Vurderet samlet peger ændringerne mod en skelnelig menneskelig påvirkning af det globale klima. Men selv om vi ikke kan slå op i en bog og få det nøjagtige svar på, hvordan og hvornår ubalancen giver sig udslag, står dette spørgsmål tilbage: Tør vi tage chancen?

Socialdemokratiets svar er ganske klart: Vi tør ikke løbe risikoen for, at vi ved at hælde stadig flere kulparkter ud i atmosfæren gør uoprettelig skade. Den menneskeskabte klimapåvirkning skal reduceres mest muligt, så vi får en bæredygtig udvikling, dvs. en udvikling, hvor vi ikke bruger los af ressourcerne og forurener på vore børns og børnebørns bekostning.

Desværre lover de fleste Kyotoudspil ikke godt, men EU's udspil er det grønneste og dermed det bedste. EU-kravet går ud på, at alle OECD-landene, Central- og Østeuropa samt Rusland i år 2010 skal have reduceret udledningen af CO₂, metan og lattergas med 15 pct. i forhold til 1990. Udledningen skal inden år 2005 være reduceret med mindst 7,5 pct. Samtidig har EU fremlagt forslag til bindende internationale virkemidler, som skal gennemføres. Desværre kniber det gevaldigt for de andre aktører at følge trop, og man må sige, at det er stærkt bekymrende, at ambitionerne på menneskeheden vegne er så beskedne.

Debatten handler ikke kun om, hvor meget CO₂-udledningen skal reduceres, men også om, hvordan det sker. I USA og Japan har det ikke skortet på kreativiteten, når det handler om at opfinde nye virkemidler. Desværre kan jeg ikke helt frigøre mig fra tanken om, at den store kreativitet udfoldes med det ene formål at finde smutveje eller musehuller i forbindelse med at slippe uden om den nødvendige CO₂-reduktion.

Danmark fejrer jo udmærket for egen dør. Vi er i front med vindkraft og vedvarende energi. I bred enighed har Folketinget vedtaget at reducere CO₂-belastningen med 20 pct. i år 2005 set i forhold til 1988, og »Energi 21«, Danmarks handlingsplan for en bæredygtig energifremstilling, indeholder pejlemærket 35 pct. vedvarende energi i år 2030.

Det er på den måde lykkedes Danmark at skabe et bemærkelsesværdigt gennembrud for vedvarende energi. Det har selvfølgelig krævet grønne ildsjæle samt politisk mod og mands hjerte. Den magtfulde kul- og olielobby er, sådan som vi så det i DR's tv-dokumentarprogram »Med kloden som indsats« i aftes, ikke let at bide skeer med, men i Danmark er det lykkedes. Vi har sat en prop i for kul i dansk energiforsyning, og vi har verdens mest avancerede havvindmølleprogram på bedding.

Samtidig har Danmark en af verdens mest progressive regeringer og en af de mest kompetente ministre på miljøområdet. Gennem høj cigarføring, utrættelig indsats og et godt eksempel sætter Danmark tydelige grønne fineraftryk på international miljøpolitik.

Derfor er det mig en glæde på vegne af Socialdemokratiet, Venstre, Det Konservative Folkeparti, Det Radikale Venstre og CD at fremsætte følgende: